

๘๒

หิริโศตตปปะสัมปันนา

เมื่อไปถึงพุทธรัตตะเข้าแล้ว ไปถึงธรรมรัตตะเข้าแล้ว ไปถึงสังฆ-
รัตตะเข้าแล้ว พระพุทธเจ้าอยู่ในสถานที่ใดๆ ไปทูลท่านก็ได้ ไปพูดกับท่านก็ได้
ไปในนิพพานก็ได้ ถ้ามีในนิพพานไปในนิพพานก็ได้ นั่นแหละมีรสมีชาติอย่างนี้
ลึกซึ้งอย่างนี้แหละ

ถ้าว่าไม่เข้าถึงพุทธรัตตะเราหนึ่งเสีย ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย นิ่งเสียทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้เสีย นั่นไม่มีหิริโศตตปปะชิ ถ้านิ่งเฉยชิ ถ้ามีหิริ-โศตตปปะจะเอาหน้า
ไปไว้ที่ไหน เขาถึงพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ สังฆรัตตะกัน ถ้ามีหิริโศตตปปะก็อาย
ตัวเอง ไม่ถึงไม่ยอม นั่งกันหลังหักตายเลย ไม่เออล่ะ ถ้าไม่ถึงก็ตาย ไม่ได้ก็ตาย
แหล่ทีเดียว เอากันละถึงวาระที่จะต้องขบขันกัน

ถ้าไม่ได้ไม่เห็นไม่เป็นปรากฏข้างเถอะ ถ้าได้เป็นเห็นปรากฏต่อหน้าต่อ
ตา มันจะเป็นตายก็ช่าง ถ้าไม่ได้ก็ตายแหล่ละ เออล่ะเอาให้ถึงให้ได้ ให้เข้าถึง
พุทธรัตตะเสียได้ละก็ นั่นแหละ ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา

เข้าถึงพระธรรมรัตตะได้ละก็ นั่นแหละไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบ
พระพุทธศาสนา

เข้าถึงพระสังฆรัตตะได้ละก็ นั่นแหละไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบ
พระพุทธศาสนา นี่แหละได้ชื่อว่า หิริโศตตปปะสัมปันนา ถึงพร้อมแล้วด้วยความ
ละอายความสะดุ้งกลัว ไม่ถึงละก็ละอายสะดุ้งกลัวนะ

เพราะไม่ได้เกื้อกูลในธรรมอันขาว เกื้อกูลในธรรมดำอยู่ ไม่เกื้อกูลใน
ธรรมอันขาวจึงลงไป เข้าถึงได้แล้ว เป็นแล้วนั่นแหละ เกื้อกูลธรรมอันขาวแท้ๆ
ละ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “หิริโศตตปปะ”

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗